

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mater Amoris Et Doloris

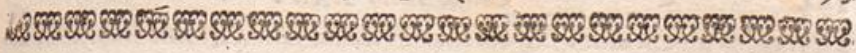
Ginther, Anton

Augustæ Vindelicorum, 1711

VD18 15312348

Consideratio XXIV. Perpenditur amor & dolor SS. Cordis Jesu & Mariæ, dum ante passionem unum alteri peramanter valedicit. Emblema. Hedera arborem aridam peramicè amplexans cum inscripto: Nec mors ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47286](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47286)

CONSIDERATIO XXIV.

Perpenditur amor & dolor SS. CORDIS JESU & MARIÆ, dum ante passionem unum alteri peramanter valedicit.

Fecit Tobias vale Matri suæ. Tob. 5. 22.

Ubi cor unum & anima una est, eò difficilior & animorum & corporum separatio est. Plures de hac veritate subministrant figuras ipsæ sacræ Paginæ. Cùm nunc junior Tobias, senioris Tobie & Annæ conjugum filius ad periculosam & remotam peregrinationem sese accingeret, ut à Gabelo in Rages civitate Medorum decem argenti talenta reciperet, priùs dilectissimis parentibus suis peramanter valedicit.

Mater Dolorosa.

Bb

Xit,

xit, cujus amantissimi filij absentiam mater Anna irremediabilibus de-
fleuit lacrymis? *Cumque profecti essent, cepit mater ejus flere, &c.*

Tob. 5. 23.

Gen. 22. 3.

*S. Aug. de
Temp. serm.
73. To. 20.*

Sic Isaac unigenitus Abrahami & Saræ filius, cum ad montem
Moria (nunc Calvariæ) cum patre pergeret, ibidem super struem li-
gnorum D E O, supremo vitæ necisque Domino in gratissimum holo-
caustum immolandus, juxta mentem S. Augustini prius moestissimæ
matri suæ triste & lacrymosum vale dixit: *Saræ, inquit, unigenitum
Isaac in montem Moria ad Sacrificium tendentem, dolens a se dimittit. Nam
conscia fuit necis future.*

2. Reg. 20. 41.

Ita David Jonathæ fidelissimo amico suo, quem Principem ut
cor suum diligebat, cum nunc ob insanum improbi Saulis Regis furo-
rem exulare cogeret, supremum vale multis cum lacrymis & animi
suspirijs reddidit: *Et osculantes se alterutrum, fleverunt, David autem
amplius.*

Gen. 50. 1.

Pari ratione Jacob Patriarcha morti vicinus singulis filijs suis ul-
timum vale insinuavit, cujus optimi parentis abitum & obitum filij
omnes, ac præsertim Joseph, Ægyptiorum Pro-Rex amaris lacrymis
deplanxerunt: *Quod cernens Joseph, ruit super faciem patris, flens, &
deosculans eum, &c.*

Act. 20. 37.

Nec minori amore S. Paulus charissimis amicis suis, postquam eis
Ecclesiæ curam impensissimè commendâsser, supremum vale annun-
tiavit: *Magnus autem fletus factus est omnium, & procumbentes super col-
lum Pauli, osculabantur eum, dolentes maxime in verbo; quod dixerat,
quoniam amplius faciem ejus non essent visuri, & deducebant eum ad
navem.*

*S. Bonav. c.
72. Medit.
vita Chr.*

2. Umbras recensui; ad JESUM transeo, moestissimæ Matri
suæ, quam ut cor & animam suam semper dilexerat, cum nunc ad
mortem crucis anhelaret, supremum vale dicentem; de qua luctuo-
sissima valedictione S. Bonaventura commemorat, quod Filius DEI
seorsum cum Sacratissima Matre sua collocutus fuerit: *Seorsum collo-
quens cum ea, & copiam ei suæ presentie præbens, quam in brevi subtra-
heretur ab ea. Heu! quis utriusque SS. CORDIS amorem & dolo-
rem pro condigno poterit exprimere? Inspice Emblemata, ubi hedera
viridis expallefcentem Ulmum amplectitur, & ab ejus charo amplexu
ac casto amore nec quidem per mortem aut casum Ulmi separatur; cui
hederae vel viti rectè pro Lemmate inscribes: *Et arida tecum, vel po-
tius illud Apostoli ad Romanos c. 8. v. 35.**

Nec mors separabit.

Talis,

Talis, inquam, hedera & beatissima Virgo, verè Mater amoris & doloris exitit, quæ à dulcissimo Filio nec quidem per passionem & mortem ejus poterat avelli, quia anima ejus magis fuit, ubi amavit, quàm ubi animavit, amavit autem unicè Sacratissimum COR JESU, velut amoris sui centrum dignissimum, ergo magis ibi COR MARIÆ fuit, quàm in se ipsa; audi ipsam hanc pretiosissimam Deiparentem ad S. Birgittam loquentem: *Propterea, inquit, audacter dico; quòd dolor ejus erat dolor meus, quia Cor ejus erat Cor meum; & quàm dura igitur videbitur separatio Sacratissimi CORDIS JESU à purissimo CORDE MARIÆ! gloriabatur quidem Apostolus, quòd ab amore amantissimi CORDIS JESU per nullam creaturam aut vim potuerit divelli. Quis ergo me separabit a charitate Christi? Tribulatio? An angustia? An fames? An nuditas? An periculum? An persecutio? An gladius? &c. Quantò magis hoc dicere poterat pientissima Deipara: Quis me separabit à suavissimo ac Divinissimo CORDE JESU dilectissimi Filij mei?*

Si Israël discessum filij sui Joseph, quem à fera pessima devoratum existimabat, tor amarissimis lacrymis & assiduis suspirijs deploravit: *Scissisque vestibus, indutus est cilicio, ingens filium suum multo tempore. Si Rachel adeò deplaxit filios suos, ut præ mœroris magnitudine nullum ampliùs admitteret solamen: Vox in Rama audita est, ploratus & ululatus multus: Rachel plorans filios suos, & noluit consolari, quia non sunt. Si Vidua in Naim unicum filium suum adeò luxit, ut præ dolore cordis in largissimas lacrymas profunderetur: Quam cum vidisset Dominus, in misericordiâ motus super eam dixit: Noli flere. Si mulier illa Sunamitis, dum unicum filium suum amisit, ad pedes Elisæi procidens, præ doloris vehementia vix non animam egit: Cùmque venisset ad virum DEI in montem, apprehendit pedes ejus, & accessit Giezi, ut amoveret eam, & ait homo DEI: Dimitte illam, anima enim ejus in amaritudine est. Heu! quantus ac qualis debuit fuisse ille dolor & mœror afflictissimi CORDIS MARIÆ, dum Filium suum unigenitum, super omnes mundi thesauros dilectum, ad victimam, ad lanienam, ad crucem, ad mortem abeuntem vidit? Virginis dolor, sunt verba S. Bernardi: fuit major plùs quàm omnes creaturæ portare possunt; quanto enim plùs amabat Christum, tanto plùs dolebat.*

3. Et quid putas anime mi, Filium DEI pro supremo vale ad hanc suam afflictissimam Parentem dixisse? Non quidem hoc expriment Evangelistæ; credibile tamen est, sic mitissimum JESUM ad COR Matris esse locutum; Agedum dilectissima mater, tempus me vo-

cat, ut revertar ad eum, qui me misit, sed non per aliam viam, quam
Luc. 24. 26. per viam regiam crucis; sic enim oportet Christum pati, flagellari,
 conspui, illudi, ad mortem condemnari, ac tandem in cruce agi,
 & sic intrare in gloriam suam: ita in Concilio Divino ab æterno decre-
 tum; ita præsignârunt figuræ; ita Prophetæ omnes prædixerunt:
 Necesse est impleri omnia, quæ scripta sunt in Lege Moysis & Prophe-
 tis & Psalmis de me; & quia alio modo Justitiæ Divinæ per inobe-
 dientiam Adæ, aliâque innumera mortalium peccata summè læsæ,
 satisfieri non potest, nec mundus à perditione redimi, nec ruina An-
 gelorum reparari, nisi per mortem & sanguinem crucis, idcirco expe-
Joan. 11. 50. tit, ut unus moriatur pro populo, & non tota gens pereat. Pensa, ô san-
 ctissima Mater, quod ipsamet neci meæ subscripseris, dum in incar-
Luc. 1. 38. natione mea ad Angelum effata es: FIAT; hoc etiam indicat Sacra-
Matth. 1. 21. tissimum Nomen meum JESUS: Ipse enim salvum faciet populum suum
 à peccatis eorum. Hæc dicens, & COR ad COR loquens JESUS, abi-
 tum è Bethania in Jerusalem parare cœpit. Heu! heu! Agnus ad vi-
 ctimam; Vita ad mortem.

O anime mi! quid interim responsi expectas ab afflictissima Dei-
1. Reg. 15. 32. parente? *Siccine separat*, reponit mœstissima Virgo, *ab! siccine*
separat amara mors! ô mœror, ô luctus, ô triste vale! ô JE-
2. Reg. 18. 33. SU! ô Fili mi Benoni! *quis mihi tribuat, ut moriar pro te?* O felix Ja-
 cob, qui vestem dilecti filij tui Josephi in sanguine hædi solùm intinctam,
Gen. 37. 31. ac laceratam spectâsti: *Tulerunt autem tunicam ejus, & in sanguine hædi*
quem occiderant, tinxerunt; & ego, heu! Mater doloris & amoris
 humanitatem dilectissimi Filij mei (per dictam Josephi tunicam præ-
 figuratam) cruentis flagellis laceratam, dirissimis spinis sauciatam,
 clavis ferreis in cruce perforatam, ac tandem post consummatam pas-
 sionem ipsum Sacratissimum COR ejus crudeli lanceâ transverberatum
 ficcis spectare potero luminibus? ô dura separatio! ô mœsta divisio!
Siccine separat amara mors? Ah saltem permitte optime JESU, amor
 & unicum COR meum! si ita decretum est, & aliter fieri non potest,
 quàm ut immenso Sanguinis tui pretio redimatur orbis, si non pro te,
 saltem tecum mori. Plures voces recluserant copiosissimæ lacrymæ
 ex oculis erumpentes, & immensi Virginei Cordis dolores. O quo-
 ties nos per peccatum JESUM perdimus, summum illud & infinitum
 Bonum! & ridemus miseri ad nostrum ipsum interitum? Ah quàm ma-
 lè timeo, ne multis accidat Christianis, quod ipsa Veritas Christus,
Joan. 8. 21. nunc ex hoc mundo ad Patrem vadens, in incredulos quondam Judæos
 fulminavit: *Ego vado, & quæretis me, & in peccato vestro moriemini.*

4. De Thoma Moro, fortissimo illo pro fide Orthodoxa & justitia athletha in Anglia refert Stapletonius, quòd cum innocens, velut *Stapleton in vita Thom. Mori. c. 19.* Jaxæ Majestatis reus ad mortem duceretur, filius unicus, Joannes Morus ad illum accesserit, & in genua provolutus, patrique filiali amore valedicens, multis profusis lacrymis supremam ab eo benedictionem flagitaverit, quem mox subsecuta est Margaritha, dulcissima filia, quæ se ipsâ fortior per medios satellites, populique turmam ad amantissimum Patrem penetrans, & super ejus collum ruens, arcto amplexu illud aliquamdiu tenuit, nihil aliud ingeminans, quàm hoc unum: *Ab mi Pater!* fortis hic ictus fuit, qui tamen generosum Parentis animum, in voluntatem Divinam penitissimè resignatum, minimè labefactavit, quin fortiter pro fide & justitia truculento carnificis ferro collum præberet.

Anima, Christi Sanguine redempta! non Thomam Morum Angliæ Cancellarium, sed ipsum Angelorum Regem, Christum JESUM hinc tibi exhibeo, quomodo amantissimæ Matri suæ ante mortem crucis peramantissimè valedicat. O si vidisses hanc dulcissimam Matrem in ultimos amplexus & oscula ruentem Filij! ô grandis amor, ô charitas planè immensa, *quam nec aquæ multæ potuerunt extinguere, Cam. 3. 7. nec flumina obruent illam;* O si penitus potuisses inspicere Sacratissimum COR JESU ante mortem subire, & Cor Virginis Matris præ amoris ac doloris magnitudine contabescens: *Factum est Cor meum, tanquam cera liquefens. Psal. 21. 25.* O flebilis dolor! quid, inquam, tunc COR tuum pensâset? An fortasse ipsis saxis ac petris durissimis durius extitisset, quæ in morte Christi scissa sunt? O anime mi! quid agis? nondum doles de peccatis tuis? Vide, & considera, quomodo JESUS tuus modo supra omnem modum mirando diligit te, atque pro te ipsa Vita rapiatur ad mortem; & tu delicatule & mollicelle! illum de novo tradas in mortem crucis? An ignoras, quid tibi Gentium Doctor in utramque inclamet aurem: *Rursum crucifigentes sibi met ipsi Filium DEI Hebr. 6. 6. & ostentui habentes?* O anima peccatrix, quæ omnium istorum dolorum, quos unquam Sacratissimum COR JESU perpeffum est, causa *S. Bernh. in Tract. de amore & compassione Redemptoris, quomodo saltem propter multitudinem peccatorum tuorum non flebis? O sancta Mater istud agas, Crucifixi fige J. Chr.* moralis es, audi melliflui consilium: *Si flere, inquit, non poteris ex amore & compassione Redemptoris, quomodo saltem propter multitudinem peccatorum tuorum non flebis?* O sancta Mater istud agas, Crucifixi fige plagas, CORDI meo validè.

5. Venit hinc mihi in mentem, quod olim DEUS sanxit, Moy-sique præcepit, ut pro leproso mundando duæ columbæ, aut (pro-

ut nostra habet Vulgata) duo passeret offerrentur, de quibus una avis retorto ad pectus collo occidebatur, & DEO in holocaustum pro peccato leprosi immolabatur; altera autem liberè permittebatur avolare, sic tamen, ut prùs in sanguine occisæ victimæ septies intingeretur: Quo

Levit. 14. 7. asperget illum, qui mundandus est, septies.

En perelegantem typum in Christo JESU & MARIA adimpletum! ambæ castissimæ columbæ pro peccatis totius mundi, ut à peccati lepra mundaretur, offeruntur & portantur nunc ad victimam;

Joh. 29. 30. Filius, ut in sanguine suo, ac retorto ad pectus collo (quia *inclinato capite tradidit spiritum*) DEO Patri in acceptissimum amoris holocaustum immolaretur, & Mater, ut septies immaculato illius Sanguine, per septem videlicet Dominici cruoris effusiones aspersa, liberè permitteretur aliò abire. O pientissima Domina! Quis tibi tunc sensus? Quis animus? Quomodo contremuere omnia viscera tua? Verè tunc poteris dicere cum Regio Propheta: *Et cor meum dereliquit me.* Certè hæc corporalis separatio à tuo dilectissimo Nato nihil differebat à morte,

Psal. 39. 12. quia COR tuum quodammodo erat conglutinatum Sacratissimo CORDI JESU: *Non credo*, ait Doctor Mellifluus, *plenè enarrari, vel meditari posse dolorem Virginis, nisi tantum fuisse credatur, quantum unquam dolere potuit de tali Filio talis Mater, &c.*

S. Bernh. serm. de Lament. B. V.

Audite casum & narratu & auditu dignum. Cùm regnante Michaële Palæologo Imperatore Constantinopolitano Turcæ in Græcia multas Provincias & Regiones ex negligentia & dissidione Christianorum suo imperio subjicerent, accidit, ut in direptione cujusdam civitatis duæ nobiles sorores adolescentulæ ab eis caperentur, quæ, cùm nunc ab invicem essent separandæ, & diversis Dominis Paganis, tanquam mancipia & nobilis belli præda donandæ, tanto cordis dolore & amore sibi invicem valedixere, ut ambæ ad mutuam amplexum & supremum osculum unà simul expirarent.

Engelgr. Dom. infra Oct. Nat. Dom.

Nunc cogita, si tamen cogitare potes, qualis dolor & amor purissimum COR MARIÆ repleverit, cùm Filius nunc ad gravissimam & cruentam pergens lanienam, extremum moestissimæ Matris læ valediceret, atque nunc ex præsentia & conspectu ejus rectà abiret in mortem. Hærent hîc omnium linguæ, nec aliud effari possunt, nisi quod olim Mellifluus Bernardus: *Dicat, qui potest, cogitet, qui potest, meditetur, si potest, quæ doloris immensitas tunc Virginis animam cruciabat, nisi tantum fuisse credamus, quantum dolere de tali Filio potuit talis Mater.*

S. Bern. de Lament. Virg.

6. De S. Romano gloriosissimo Martyre Antiochenſi refert Vincentius Belluaceniſis, quod tempore Galerij Imperatoris, Aſclepiadi tyranno, cum Eccleſiam DEI per varias ac cruentas perſecutiones radicatus niteretur extirpare, generoſo ac plus quam virili animo reſtiterit, cæterosque Chriſtianos ad fortiter pro Chriſti fide pugnandum adhortatus ſit; in hoc fortiſſimo SS. Martyrum exercitu & Puerulus reperiebatur nomine Barula, vix à Matre ablactatus, quem S. Romanus ad confundendam gentilium ſuperſtitionem coram tyranno & omni populi multitudine interrogabat: *Utrum melius eſſet unum Deum colere, an plures Deos?* Reſpondit audacter Puerulus ſuperiore lumine illuſtratus: *Chriſtus eſt verus DEUS, & Deorum genera multa nec pueri putant.* Hæſit ad hanc Pueruli vocem tyrannus aliquantiſper attonitus, & cum ulterius ab eo ſciſcitaretur, quis hujus vocis auctor eſſet? Reſpondit Barula: *Mihi Mater, & Matri DEUS.* Tunc clamans Aſclepiades tyrannus, Matrem ad eſſe jubet, in cujus conſpectu hunc tenellum filiolum comprimis virgis crudeliter cædi, & exinde decollari imperat. Quid ad hanc feralem ſententiam Mater & Filiolus? Uterque animo hilari, & in voluntatem Divinam pleniffimè reſignato decantat: *Paratum cor meum DEUS: Paratum cor meum.* Proinde Mater nihil cunctata, nec fletibus immorata, ſed ſuſpiciens in cælum, dulciſſimo Filio ſupremum osculum imprimit, & ſimul carnifici ad laniendam in manus tradit: *Vale, inquit, dulciſſime, & cum beatus Chriſti regna intraveris, memento matris, &c.* Dixit, Puerulus caput ferro inflexit, & in cælum abiit. O luæuoſam valedictionem, & mirandam fortitudinem & Filij & Matris!

Et quid dico? Acerbus ſine dubio, & proſus ineffabilis fuit ille dolor & amor in Diviniſſimo CORDE JESU & in puriſſimo CORDE MARIÆ, cum ſibi invicem valedicerent, & nunc ſuaviſſimus JESUS ad vincula, ad flagra, ad crudeliſſimam mortem abriperetur; flevit quidem ex filiali amoris teneritudine tunc amantiſſimus JESUS, ſed Mater ampliùs: *Et osculantes ſe alterutrum, ſeverunt, David autem ampliùs.* Vicit tamen in utroque Corde amor ille ardentiffimus, quo generis humani in peccatis deperditi quærebant, & affectabant ſalutem, atque ut in omnibus perfectiſſimo modo Patris æterni adimpleretur voluntas, hinc ambo dicebant, ambo ingeminabant: *Si non poteſt transire calix iſte, fiat voluntas tua.* Audi in hanc rem Serraphicum Bonaventuram: *Et in hoc, inquit, B. Virgo miro modo debet laudari, & amari, quòd adeo compaſſa eſt, ut ſi fieri potuiſſet, omnia tormenta,*

Vincens.
Belluacens.
in Spec. Hiſt.
lib. 13. c. 12.
& alij.

Psal. 56. 8.

1. Reg. 20. 41.

S. Bonav. in
1. diſt. 42.
9. 2.

menta, quæ Filius pertulit, ipsa libentiùs sustinisset: Et nihilominus placuit ei, quòd Unigenitus ejus pro salute generis humani offerretur. Verè ergo fuit fortis & pia, dulcis pariter & severa; ideò nobis amanda & veneranda post Trinitatem, &c. Huc usque Doctor ille Seraphicus. Et tu prudens Lector! quid ad ista? Ernunquid tu amas & amabis impotenter hanc dolorosissimam Matrem post DEUM T. O. M. super omnia? Mater JESU & tua est, ergo digna est, ut ipsam honores, & diligas: Sileat, inquit Mellifluus, misericordiam tuam Virgo beata, si quis est, qui invocatum te in suis necessitatibus sibi meminerit desuisse.

S. Bernh. ser.
4. de Assum.

O piensissima Domina, quid restat, nisi ut magno animo ad thronum gratiæ tuæ accedamus, quia non pepercisti Filio tuo Unigenito & pro nobis omnibus eum in mortem tradidisti semper voluntati Patris conjunctissima. Cedat Abraham, ad imperium Numinis filium suum Isaac immolaturus: Ecce plus hinc quàm Isaac, quem pro salute generis humani genuisti, lactasti, enutristi, educasti, ac tandem in victimam placationis in ara crucis obtulisti. O dura separatio! ò triste vale, cum Dilectum tuum in manus inimicorum dimisisti, in quo salutis ac redemptionis nostræ cooperatrix sicut quondam Incarnationis Divinæ facta es: Eja Mater fons amoris & doloris compatere & mihi

S. Bonav. ito
Psal. Virg.

misello, & in die mortis mee, ò Domina, conforta animam meam,
deduc me ad portum salutis, & spiritum meum redde.
factori suo, &c.

CON-